

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce L.V., nar. „X“**, státního příslušníka Ukrajina, trvale bytem „X“, **zastoupeného Lukášem Polákem, advokátem**, se sídlem třída Míru 450, 530 02 Pardubice, **proti žalovanému Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Pražská ulice, 530 06 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2017, č.j. KRPE-1431-24/ČJ-2017-170022-SV,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Lukáši Polákovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce byl při pobytové kontrole dne 4. 1. 2017 zajištěn podle § 27odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2006 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Policii ČR“), hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Pardubice, neboť nedisponoval platným vízem či jiným dokumentem prokazujícím jeho oprávnění pobývat na území České republiky (před hlídkou Policie České republiky se žalobce ukryl v šatní skříni v objektu v Ronově nad Doubravou).

Následnou lustrací v informačních systémech Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ze dne 12. 4. 2015, č. j. KRPA-146939-15/ČJ-2015-000022 (v právní moci dne 18. 4. 2015 a vykonatelné dne 19. 5. 2015), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území

členských států Evropské unie, v délce jeden rok. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Povinnost uloženou rozhodnutím o správním vyhoštění však žalobce nesplnil.

Dne 5. 1. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“). V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné, nevlastní zde žádný movitý či nemovitý majetek, nemá zde kulturní či sociální vazby, není příbuzný občana Evropské unie, nemá peníze (k dispozici měl pouze 800,-- Kč) a nechce se vrátit na Ukrajinu, „*chce být zde a pracovat zde*“.

Žalovaný současně téhož dne (5. 1. 2017) rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce do 2. 2. 2017 za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 4. 2015, č. j. KRPA-146939-15/ČJ-2015-000022 (v právní moci dne 18. 4. 2015 a vykonatelné dne 19. 5. 2015), a současně deklaroval, že území České republiky nehodlá dobrovolně opustit. Vzhledem k výše uvedenému a s přihlédnutím k tomu, že žalobce

- a) nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky,
- b) neměl dostatek prostředků k pobytu na území České republiky (např. dle § 13 odst. 1 písm. a/ bodu 2 zákona o pobytu cizinců je k zajištění pobytu na území České republiky třeba prokázat peněžní prostředky alespoň ve výši 15 násobku částky existenčního minima, jestliže má pobyt na území přesáhnout dobu 30 dnů, s tím, že tato částka se za každý celý měsíc předpokládaného pobytu na území zvyšuje o 2 násobek částky existenčního minima) a neměl možnost legálně si tyto prostředky obstarat,
- c) neměl sjednáno zdravotní pojištění,
- d) neměl na území České republiky rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde ani žádné významné sociální či kulturní vazby a správní vyhoštění tak bylo možné),
- e) nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu,

konstatoval současně žalovaný, že nepřipadá v úvahu (nepostačuje) uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců), stejně jako s ohledem na nemajetnost žalobce nepřipadá v úvahu složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců (takové opatření by nadto bylo vzhledem k neznámé identitě žalobce zjevně nedostačující).

Pokud jde o dobu zajištění, pak ta byla žalovaným stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a dokončení (dalšího) nově zahájeného řízení o správním vyhoštění (to bylo pravomocně ukončeno dne 20. 1. 2017). Tato doba byla správním orgánem určena na základě zkušeností z předchozích obdobných řízení.

Proti rozhodnutí o zajištění podal žalobce žalobu (která byla následně doplněna soudem ustanoveným zástupcem), v níž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nebylo dostatečně zdůvodněno, proč bylo přistoupeno k zajištění žalobce v situaci, „*kdy neexistovaly žádné okolnosti, které by odůvodňovaly obavu, že bude proces správního vyhoštění, který žalovaný zahájil z moci úřední, žalobce marit, ztěžovat nebo se příslušnému rozhodnutí odmítne dobrovolně podrobit*“. Dle žalobce plně postačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců). Navíc žalobce byl zajištěn

již dne 4. 1. 2017, řízení ve věci správního vyhoštění však bylo zahájeno až dne 5. 1. 2017. Rozhodnutí o zajištění tak je dle žalobce nezákonné a je třeba ho zrušit.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které neobsahovalo žádné nové /a pro posouzení věci významné/ skutečnosti) odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Dále pro úplnost uvedl, že žalobce byl dne 31. 1. 2017 propuštěn na svobodu a letecky přepraven na Ukrajinu. Před odletem si žalobce převzal v pořadí druhé rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let. Rozhodnutí nabylo moci práva dne 20. 1. 2017. Žalobce tak je až do roku 2020 evidován v informačních systémech smluvních států jako nežádoucí osoba. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí (přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
- b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
- c) cizinec nevystoupil z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
- d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
- e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Žalobci je třeba přisvědčit, že ustanovení zákona umožňující omezení osobní svobody je třeba interpretovat restriktivně. Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze dosáhnout výkonu správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Policie však nemusí vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření s tím, že teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. To by v důsledku vedlo často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění.

Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že

- a) cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně
- b) neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění.

K tomu v odůvodnění rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 – 34, Nejvyšší správní soud uvedl, že „volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž lze např. řadit již zmíněné zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při hodnocení toho, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. Zatímco v prvním zmíněném případě není zcela jisté, že správní vyhoštění bude vůbec uloženo a správní orgán hodnotí z informací o dosavadním jednání cizince, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude mařen ze strany cizince, ve druhém zmíněném případě je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.“

Jak správně zdůraznil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, žalobce již jednou nerespektoval pravomocné rozhodnutí orgánů České republiky ukládající žalobci povinnost opustit území České republiky. Popsané jednání žalobce tak plně odůvodňovalo obavu žalovaného, že žalobce bude i nadále mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o vyhoštění a nevycestuje z území České republiky. V době vydání žalovaného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) tedy byl jednoznačně dán i důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2016, č. j. 1 Azs 145/2016 – 26, bod 21). Podpůrně lze odkázat i na závěr Ústavního soudu, který učinil při hodnocení ústavnosti § 124 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě byl žalobce v projednávané věci zajištěn, v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08 (publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a jako N 115/53 SbNU 427, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud v bodu č. 126 konstatoval, že „je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.“

Správný byl i závěr žalovaného, že nepostačoval uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Předně je třeba zdůraznit, že zde z důvodů výše popsaných (nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 4. 2015, č. j. KRPA-146939-15/ČJ-2015-000022) existovala důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Tato skutečnost již sama o sobě opodstatňovala závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Navíc správní soudy již v minulosti konstatovaly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 – 64, rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012 – 68, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 Azs 84/2016 – 29, bod 17), že pokud cizinec v minulosti nerespektoval právní řád České republiky, neboť zde pobýval nelegálně a současně neplnil povinnosti uložené mu rozhodnutím o správním vyhoštění, nelze předpokládat, že bude ochoten splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29, Nejvyšší správní soud uvedl, že „za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.“ Taktéž v odůvodnění rozsudku ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 Azs 243/2014 – 30 (bod 18), Nejvyšší správní

soud uzavřel: „*Jak vyplývá z § 123b zákona o pobytu cizinců, možnost uložení zvláštních opatření se vztahuje pouze na dobu před nabytím vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud stěžovatel včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření (povinnost oznámit policii místo pobytu a setrvávat v něm a finanční záruka) již nemohou plnit svůj smysl a účel, kterým je záruka budoucího vycestování cizince v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění.*“ Na citovaných závěrech Nejvyšší správní soud setrává dosud (srov. např. rozsudek ze dne 17. 9. 2016, č. j. 1 Azs 145/2016 – 26). Nadto sám žalobce jednoznačně deklaroval, že území České republiky nehodlá dobrovolně opustit (údajně z obavy před plněním branné povinnosti na Ukrajině /na tomto místě je třeba připomenout, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a služba v armádě - byť spojená s rizikem účasti v bojových akcích - nepředstavuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 odst. 2 písm. b/, c/ a d/ zákona o pobytu cizinců či překážku vyhoštění či navrácení ve smyslu čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků/).

Soudu též není zřejmé, jak by zcela nemajetný žalobce (žalobce měl k dispozici pouze 800,-- Kč) mohl složit např. finanční záruku (§ 123b odst. 1 písm. b/, 123c zákona o pobytu cizinců) či jak by si mohl zajistit ubytování (na adrese místa pobytu by se pak měl zdržovat a případně se hlásit Policii ČR – viz § 123b odst. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona o pobytu cizinců), které dosud zajištěno neměl. Na tomto místě je třeba znovu připomenout, že žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky, neměl ani dostatek prostředků k pobytu na území České republiky a neměl ani možnost legálně si tyto prostředky obstarat. Žalobce též neměl sjednáno zdravotní pojištění, neměl na území České republiky rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde žádné sociální vazby a správní vyhoštění tak bylo možné /srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS/) a nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu.

Žalobce v žalobě poukázal též na to, že byl zajištěn již dne 4. 1. 2017, řízení ve věci správního vyhoštění však bylo zahájeno až dne 5. 1. 2017. Takový postup však není nezákonný. Žalobce byl dne 4. 1. 2017 zajištěn, avšak nikoliv podle zákona o pobytu cizinců, nýbrž podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až po zahájení řízení o správním vyhoštění, jak plyne z narativní části tohoto rozsudku. Do doby zajištění pak žalovaný správně započítal i den, kdy došlo k omezení osobní svobody žalobce podle zákona o Policii ČR (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014 – 45, bod 16).

Ze všech výše uvedených důvodů nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno.

Jde-li o dobu zajištění, je třeba nad rámec nutného odůvodnění připomenout, že při stanovení doby zajištění se vždy může jednat pouze o odhad, délku zajištění proto nelze stanovit s přesností na dny či týdny. Ostatně nelze přehlížet, že nikoliv nepodstatné množství úkonů nečiní přímo žalovaný či jeho složky, ale subjekty, na jejichž činnost nemá žalovaný žádný vliv. Žalovaný uvedl, které kroky v řízení budou následovat, odhadl též, po jakou dobu bude realizace těchto kroků probíhat. Žalovaný přitom vycházel ze zkušeností z jiných řízení, přičemž dobu zajištění nestanovil v délce nikoliv nepřiměřené okolnostem případu. Uvádění statistických údajů a práce s nimi nejsou povinnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí, postačuje kvalifikovaný odhad správního orgánu (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40, bod 33).

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Protože žalobci byl ustanoven soudem zástupce, platí hotové výdaje a odměnu za toto zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci žalobce proto soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a doplnění žaloby [viz ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží zástupci žalobce odměna ve výši 6.200 Kč (2 x 3.100 Kč) podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 6.800 Kč. Protože zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o příslušnou zákonnou sazbu této daně (21 %) vypočtenou z přiznané odměny a náhrady hotových výdajů, v daném případě tedy o částku 1.428 Kč. Zástupci žalobce tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Na tomto místě je třeba pro úplnost dodat, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (z poslední doby srov. např. rozsudek ze dne 18. 8. 2015, č. j. 2 As 99/2015 – 49, rozsudek ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2013 – 75, bod 58, usnesení ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 143/2012 – 50, rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 136/2011 – 84, rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 2 As 100/2011 – 196, a řadu dalších) nahlížení do spisu a studium spisu, které ustanovený advokát prováděl na počátku zastupování, je třeba pro určení odměny a náhrady hotových výdajů advokáta považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. února 2017

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová